

Kde sa
voda sypala
a piesok lial

NAPÍSAĽA A ILUSTROVALA JANA BELKOVÁ

**Kde sa voda sypala
a
piesok lial**

Napísala a ilustrovala
Jana Belková

Jana Belková

Kde sa voda sypala a piesok lial

Ilustrátor: Jana Belková

ISBN: 978-80-570-3804-7

Tri stromy a žobrák

V jednej dedine na vysokom kopci rástla celkom obyčajná jablň, ktorá sa pozerala na okolité záhrady. Bola šťastná, že dovidí na celú dedinu, aj na jej rodné sestry, ktoré vyrastali v susedných záhradách. Jedného dňa, keď jej už listy pomaly začali opadávať zo statných konárov, si smutno vzdychla. Len jablká sa chveli v jej náručí a čakali, kedy začnú padať do mäkkého trávnatého zamatu, ktorý jablonku obklopoval. Jablonka sa začala sťažovať, bola smutná, že už nie je taká mocná ako za mladých čias.

Keď tieto slová počula hruška, potriasla svojimi konármi, až niekoľko zhnitých hruštičiek spadlo na zem, ťažko si vzdychla a, podobne ako jablň, pustila sa do lamentovania: „Keď som bola mladá, moje konáre boli vzopäté až do neba. Boli pevné a mocné, a teraz sa prehýbajú pod ťarchou mojich plodov. Ale ani tie už nie sú také sladké ako v minulosti, ich farba nie je sýta ako kedysi. Veľká škoda, že ani šťavnaté nie sú. Veru, už som celkom nanič. Jediné, čo si želim, je, aby ma nejaká dobrá duša zrezala. Stará som, škoda ma na tomto svete. Deti z dediny už nechodia zbierať hrušky, nechutia im.“

Jablonku smutné slová hrušky rozochveli. „Ani moje plody ma už netešia, nie sú také chutné ako kedysi. Veru, darmo nás je na tomto svete!“

Oba stromy nariekali, zachvátili ich chmúrne myšlienky. Ich plač sa ozýval do okolitej prírody a tá musela zaplakať nad ich biednym osudom. Bol taký hlasný, že prebral k činu i osamotenú jedličku, ktorá nemohla tieto smutné debaty prehliadnuť.

„Moje milé, už tu dlho plačete, aj keď nevidím dôvod na to, aby ste sa takto trápili.“ Striasla sa na celom kmeni, až z nej ihličie opadlo a pokračovala: „Dlhú chvíľu vás tu počúvam a rozmýšľam nad vašimi slovami plnými beznádeje zo staroby. Ja tu už niekoľko desiatok rokov stojím a pozerám na okolité doliny. Tak veľa generácií sa pred mojimi očami vystriedalo! Prežila som rôzne obdobia, dobré aj zlé. Mnohokrát som sa bála o svoj život. Chceli ma zrezať, aby som ľuďom poslúžila. Osud bol ku mne milostivý a môj život sa zachoval. Na rozdiel od vás sa však nemôžem pýšiť takým krásnym ovocím, z ktorého má úžitok veľa ľudí. Iba šišky zdobia moje ihličie a občas si na nich pochutí divá zver.“

Povzbudivé slová vysokej jedle potešili nariekajúce stromy. „Pekné slová, ale pravda je taká, že sme už staré,“ povedala nakoniec jablň.

Dlho sa tri stromy rozprávali, až prišla noc, aj obloha sa zatiahla. Stromy stíchli, potrebovali si oddýchnuť. Dážď začal polievať zem, vietor fúkal, blesky padali rýchlejšie ako kvapky dažďa. Konáre sa prehýbali pod ťarchou kvapiek vody, no vietor ich vzápätí odlomil a zhodil na zem. Jablká a hrušky odpadávali zo zničených stromov ako loptičky a kotúlali sa po tráve. Celú noc sa stromy kolísali v poryvoch vetra, až napokon nastalo úplné ticho.

V dedine tiež nastalo ticho. Všetky živé stvorenia boli ukryté v bezpečí svojich jednoduchých domčekov. Iba jeden človek, žobrák, kráčal po cestičke plnej blata. Idúc okolo domcov sa vždy zastavil pri dverách, aby si oddýchol a skryl sa pred drobnými kvapkami dažďa. Dúfal, že niekto otvorí a ponúkne mu strechu nad hlavou. Nič také sa však nestalo. No nechýbala mu odvaha, a tak sa priblížil k veľkému dvoru, kde konečne uvidel prvého človečika – malé dievčatko. To pobehovalo sem a tam a vôbec mu nevadili kvapky dažďa dopadajúce na jeho drobnú hlávku. Keď zbadalo čudného človečika s deravými topánkami a so záplatami, pribehlo bližšie a začalo si ho zvedavo obzerať. Muž sa dievčatku prihovril, no žobrákov čudesný výzor a hlas ho vystrašili natoľko, že rýchlo utieklo do bezpečia domčeka. Starcovi sa však o chvíľu rozžiarili oči novou nádejou. Z domca totiž vyšla gazdiná, mierila k žobrákovi a v rukách držala niečo zabalené v plachtičke. Podala žobrákovi balíček uviazaný zo starej plachty a rýchlo sa vrátila do chalupy.

Nedočkavo sa pustil žobrák do odkrývania prekvapenia a veru sa potešil, lebo gazdiná mu nabalila jedlo – chlieb aj slaninu. On ho však vzápätí zabalil späť do plachtičky. Celý rozradostený, že sa konečne po dlhom čase nasýti, kráčal rýchlo po cestičke, aby sa dostal na kopec. Chcel si jedlo vychutnať na mieste, ktoré by ho uchránilo od zvedavých pohľadov ľudí. Sadol si preto pod konáre doráňanej jablonky. Rýchlo rozviazal plachtičku, z ktorej vykúkala kôrka chrumkavého chleba. Tá vôňa ho celkom omámila. Spomenul si, ako ho od jednej chalupy vyhnali a pustli na neho psa. Ako keby nemal už dosť starostí. Niekedy ho hnali aj ľudia a to bolo ešte horšie ako psy, pomyslel si žobrák, keď odhrýzal z voňavej slaniny. Ako sedel a oddychoval, zrazu začul stony, ktoré boli čoraz silnejšie. Tie žalostné zvuky sa ozývali veľmi blízko a žobrák sa zľakol, že ho niekto nacytal na hruškách. Vždy sa bál, že ho vyženú, veď bol iba žobrák, ktorého si nikto neželal. Teraz však starec spozornel a prestal prežúvať, aby lepšie rozoznal prichádzajúce zvuky. Jasne počul: „Ach, človečik, bodaj by si mi pomohol a zbavil ma bolesti. Celá som doráňaná od toho dažďa. Už je so mnou zle. Moje konáre už nedokážu uniesť tak veľa ovocia.“

Žobrák sa zadivil. „Či sa mi už sníva, nikdy som ešte nepočul

vzdychať jablonku.“ Poobzeral sa okolo seba, pod jablonkou boli červené jabĺčka vykúkajúce z vysokej mokrej trávy. Pomyslel si, že by sa mohol občerstviť ich sladkou šťavou. Zovrel jabĺčko v ruke a zahryzol doň. Sladne si vzdychol, jabĺčko bolo veľmi chutné. Keď napokon dojedol, povedal: „Ešte nikdy som nejedol také dobré jabĺčka ako dnes.“ Nabral si jablko do zásoby, dobre ich zabalil do plachtičky, aby mu z nej nevypadli. Jablň sa ani na slovo nezmohla. Jej konáre sa povzniesli až k oblohe. Od dojatia nad žobrákovými slovami sa začervenala.

Žobrák kráčal ďalej, no po chvíli sa mu zažiadalo opäť si oddýchnuť, a tak si sadol pod veľkú hrušku, ktorej konáre padali až po samu zem. Kvôli ťažkým konárom a tiaži hrušiek začal strom lamentovať nad svojou nevládnosťou. Sťažoval sa na osud, bol by vďačnejší, keby ho niekto konečne zrezal. Navyše bol starý a jeho život už nemal zmysel. Keď to žobrák počul, pozbieral z neho hrušky, aby mu uľahčil a pustil sa do degustovania. Len čo zahryzol, prekvapila ho sladká chuť s prúdom vytekajúcej šťavy, ktorá ho veľmi osviežila. Potom si ešte do batôžka nabral ovocie popadané pod stromom.

„Také dobré ovocie som ešte nejedol,“ povzdychol si žobrák. „Nebyť takého lahodného a šťavnatého ovocia, asi by som umrel od hladu aj smädu.“ Po chvíli sa pobral zasa ďalej, no hruške sa ešte poďakoval za tie vzácne dary. Po žobrákovom odchode sa hruška tešila, konáre pozdvihla až do nebeských výšin.

Napokon prišiel starec k mocnej jedli, aby si oddýchol pod jej mohutnými sýtozelenými konármi. Jej nádherná vôňa sa rozliehala široko-ďaleko. Žobrák si ľahol pod strom a unavený zaspal. Keď sa zobudil, prerušili ho žalostné vzdychy.

„Stojím tu už dlhé roky, som veľmi stará. Poďakovala by som sa komukoľvek, kto by ma oslobodil od tohto utrpenia. Už si chcem konečne oddýchnuť.“

Keď starec počul smutný hlas jedle, spozornel a odpovedal: „Ešte nikdy som si tak dobre neoddychol ako teraz. Dlhé roky chodím po celom kraji a hľadám prístrešie. Dnes som našiel skutočný domov. Pod tvojimi obrovskými konármi pocítilo úľavu moje smutné srdce.“ Jedlička sa chvela od radosti, keď si vypočula lahodné žobrákove slová.

A ako tento príbeh pokračoval? Starec sa pobral zasa do sveta, lebo nohy neupustili od jeho túlavého spôsobu života. Dodnes na lúke stoja tri stromy s vedomím, že sú tu preto, aby obohatili zem úrodou, ktorá môže nasýtiť okoloidúcich ľudí. Čakajú na žobráka, aby ho opäť obdarovali

svojimi plodmi. Ten každý rok prichádza a odchádza, lebo najkrajší oddych zakúsi iba v ich blízkosti.

Ako našiel čertík svedomie

Bolo raz jedno mimoriadne peklo, v ktorom žili a pracovali čerti pod hlavným dohľadom Lucifera Lucivatého. Ten organizoval celú prevádzku pekla a veľmi si dal záležať, aby išlo všetko tak, ako má ísť. Čertíci museli byť mimoriadne pracovití, lebo Lucifer Lucivaty čakal návštevu – pani Barónku z Vyšných Čertovic.

Keď Barónka prišla, peklo hneď pocítilo prítomnosť ženskej duše. Čerti behali ako zmyslov zbavení, plnili príkazy Lucifera Lucivatého. Ten bol kvôli návšteve Barónky roztržitý. Čertíci mali priviesť do pekla ľudí, ktorí sa niečím previnili, aby ich „počastovali“ za ich hriechy. Zlato a všetky cennosti, ktoré získali od hriešnikov, si užíval Lucifer. Bol by predsa len spokojnejší, keby si ho mohol vychutnávať s pani Barónkou, tá však na jeho žiadosti o ruku nereagovala. Zato horela spokojnosťou, že od Lucifera dostala niekoľko fúr zlata, ktoré zveľaďovala vo svojom pekelnom kráľovstve vo Vyšných Čertoviciach. Barónka bola od hlavy po päty obsypaná zlatom, ale ani to neobmäkčilo jej čertovské srdce. Čertíci momentálne usilovne pracovali, aby sa pred Barónkou predviedli v tom najlepšom svetle. Ich prehnaná snaživosť však neznamenala úspech, ale viedla k nepríjemnej nehode. Čertíkovi Rohadielkovi sa pri prevoze zlata roztrhlo vreco a všetky cennosti sa rozsypali po zemi ako čertovský popol. Keď to ostatní čertíci zbadali, pribehli k nemu a začali sa biť. Chniapali po zlato ako hladné psy a trhali ho jeden druhému z ruky. Lucifer však zasiahol a čertov od seba po veľkej námahe odtrhol. Nakoniec zakročila aj Barónka, to už však čertíci stáli ako baránky v ohrade. Lucifer Lucivaty bol nahnevany, že takéto predstavenie predviedli v deň Barónkinej návštevy. Ona však nezaprela svoje ženské, aj keď čertovské srdce a čertíkov sa zastala. Keď chcel Lucifer potrestať hlavného vinníka, čertíka Rohadielka, rázne zakročila.

„Ak ho chcete potrestať, vezmem ho radšej do mojich služieb, ja ho už naučím robiť zlo, ako sa na čerta patrí.“ Lucifer Lucivaty si pomyslel, že možno bude aj dobre, keď sa čertíka zbaví, pretože mu spôsoboval iba samé problémy. Bol to predsa len smoliar, ktorému sa aj chlieb vylial.

Tak sa stalo, že čertík sa ešte v ten osudný deň dostal do Vyšných Čertovic, kde vládla Barónka. Na rozdiel od jeho pekla v tomto boli čerti úplne iní, oblečení v krásnych šatách a peklo tu nebolo len také obyčajné peklo. Palác Barónky bol naozaj nádherný, všade samé zlato. Čertík si

pomyslel, že veľa tohto vzácneho kovu pochádza aj z jeho pekla, pretože ho Lucifer daroval Barónke z lásky. Rohadielko si potajme predstavoval, ako bude v tomto panstve žiť uprostred nevidaného prepychu. Čertík zakrútil spokojne chvostíkom, pretože ho zaviedli do izby, v ktorej mal prenocovať. Skoro ráno, spokojný po výdatnom spánku, striehol na niekoho zo služobníctva. Sluha na čertíka Rohadielka nezabudol a odviedol ho k Barónke, ktorá už čakala v zlatých šatách, ovešaná zlatými šperkami, ktoré lemovali jej dlhý krk.

„Dnes mi poslužiš, Rohadielko, aby si dokázal, že je z teba súci čert, ktorý vie konať zlo, ako sa na čerta patrí,“ oslovila čertíka. „Moje čertovské kráľovstvo sa nezameriava iba na ľudí, ktorí sa dopustili hriechov. To patrí do kompetencie Lucifera Lucivátého. My strašíme ľudí a robíme im zle, aby sme získali zlato. Preto tvojou prvou úlohou bude vykonať zlo v mlynárovom dome, keďže títo smrteľníci – opovážlivci sa rozhodli, že budú dávať milosrdné dary chudobným. Ukradneš im zlato skôr, ako ho stihnú rozdať ľuďom. Preto ti prikazujem: Ešte dnes urobíš v mlyne poriadny vietor, aby si dokázal, že si zaslúžiš byť poctivým čertom.“

Barónka zmizla a čertík zostal sám ako prst uprostred hlavnej sály čertovského kráľovstva. Nezostávalo mu nič iné, len ísť hľadať mlynárov dom. Ovládal niekoľko kúziel od premeny na ktorékoľvek zviera až po možnosť stať sa neviditeľným. Mohol si vyčarovať akúkoľvek vec na svete, čo si zaželal. Dobré, že som čert, lebo ako smrteľník by som nezmohol nič, pomyslel si spokojne. Zunovalo sa mu však drať topánky aj nohy, a tak si pričaroval okrem oblečenia aj statného koníka. Na svoju čertovskú rohatú hlavu si nasadil čiapku a svoje čertovské hnáty prekryl pekným oblekom, aby sa ho nejaký pocestný nezľakol a nepojal podozrenie, že je čert. Potom už cváľal na koníku cez vrchy aj doliny, až napokon prišiel k mlynárovmu domu. Už z diaľky uvidel mlynárku, ako perie šaty v drevenom korýtku. Keď žena zbadala rúčeho mládenca na koni, narovнала sa ako prútk a pozerala na prichádzajúceho hosťa ako na príznak. Mládenec zoskočil z koňa a poprosil ju o trocha jedla. Žena zazerala na neznámeho človeka, v očiach sa jej odrážala nedôvera.

„Čo už s vami, srdce by mi neodpustilo, keby som vás nechala hladovať. Poďte dovnútra, jedla máme dostatok.“

Dobrá žena hojne pohostila neznámeho vôbec netušiac, akého hosťa si priviedla do chalupy. Mladý muž ju oklamal, povedal jej, že sa vydal do neznámych krajín za prácou. Kým dobrosrdečná gazdiná ešte zašla do komory po víno, hosť zatiaľ zmizol. Rýchly odchod neznámeho vyvolal v srdci gazdinky pochybnosti. A nielen pochybnosti, ale aj strach. Nevidelo

sa jej celkom v poriadku, že za takú krátku chvíľu nezostalo po hosťovi ani stopy. Rýchlo vybehla z chalúčky, no nikde nebolo ani živej duše. Zato v diaľke zbadala svojho muža, ktorý sa vracal domov a na pleciach mal prehodené vrece s obilím. Gazdiná sa však mužovi s ničím nez dôverila, aby zbytočne nenarobila v dome búrku. Veď sa napokon nič nestalo, pomyslela si a pomohla manželovi, ktorý si hneď sadol na lavičku.

„Chod', žena moja, dones mi piť a mešec peňazí, lebo som urobil výhodný obchod. Potrebujem ho vyplatiť.“

Gazdiná utekala do chalupy, aby rýchlo mužovi všetky želania splnila. Keď však otvorila veľkú truhlicu, v ktorej mali ukryté celoživotné úspory, veko jej vypadlo z ruky a po chrbte prešiel mráz. Peniaze boli preč, vyparili sa tak rýchlo, ako neznámy z jej domu. Zhrozila sa pri myšlienke, že si do príbytku pustila zlodeja. Vybehla von, začala pred mužom bedákať a v bezradnosti nad vlastnou hluposťou sa mu priznala. A od toho dňa mala peklo na zemi, lebo mlynár viacej pochopenia pre svoju žienku nemal a takú strašnú vec jej odpustiť nemohol.

Zatiaľ čo v mlyne mleli miesto múky už len hádky, čert sa vrátil na panstvo pani Barónky, ktorá za jeho prácu nešetrila chválami. Zasa prišla k zlatu, no aj k dobrému sluhovi. Rohadielka na druhý deň poslala do kováčovej dielne. Aj tam išiel s rovnakým poslaním a ako sa už spokojný vracal, zastavil sa pri jazierku, aby si oddýchol. Z myšlienok ho však vyrušil neznámy hlas, ktorý patril malému mužíčkovi pôsobiacemu veľmi komicky. Čertovi trvalo dlho, kým ho uvidel.

Mužíček sa mu prihovril: „Sedíš si tu, čertík, spokojne, aj keď si neplechý urobil za štyroch čertov. Teraz má pani mlynárka zo života peklo a v kováčskej dielni sa iba tak iskrí po tých tvojich kúskoch.“

Čertík sa len po hlave poškríbal a odvrkol: „Veď som čert, tak sa mi do remesla nestaraj. Nech sa každý drží vlastného žezla.“

Škriatok zaškrípala zubami a znova čerta oslovil: „Dnes som našiel na ceste svedomie, chcel by som ti ho podarovať.“

„Svedomie? A to mi je načo? Zlato si zaň nekúpim a navyše ani poriadne neviem, čo to je!“ Škriatok sa musel trikrát otočiť okolo vlastnej osi, aby presvedčil čertíka o svojich úmysloch. Ten bol síce tvrdohlavý, ale nakoniec predsa len usúdil: „Dnes som veru začal uvažovať, že by bolo lepšie pri peci sedieť a nerobiť nič. Chvíľku mi bolo mlynárky aj kováča ľúto, teraz trpia za moje nečestné skutky. A to všetko kvôli Barónkiným výmyslom. Niekedy sa svedomie ozve, ale zasa sa schová, pretože som čert a mojím poslaním je robiť zlo.“

„Ešte sa len ozve tvoje svedomie, keď dostaneš po kožušku výplatu,“ povedal škriatok smejúc sa čertíkovi do očí a zmizol.

Čertík sedel ešte chvíľu pri jazierku dúfajúc, že sa možno škriatok vráti, ale ten sa už neukázal. „Nech je, ako má byť,“ povedal si sám pre seba a pobral sa zasa do kráľovstva pani Barónky. Ako to už na svete – a aj v rozprávkach – býva, po takej dobre vykonanej práci ho Barónka poverila ďalšou úlohou.

„Teraz pôjdeš, môj drahý služobník, za Barónom Harabajom, najbohatším mužom v dedine a zoberieš mu všetko zlato.“ Jeho bohatstvo dlhé roky Barónku znepokojovalo a potrebovala ho čo najskôr získať pre seba. „Keď sa ti podarí splniť úlohu, dostaneš všetko, na čo si len pomyslíš.“

Čertík iba zatočil chvostíkom a ocitol sa na ceste. Aby mohol splniť ťažkú úlohu, pričaroval si koč s koníkom a seba premenil na rúcheho mládenca. Nasadol do koča, zobral opraty do rúk a cválal do krajiny Baróna Harabajaja. Podvečer už stál pred veľkolepým zámkom, ktorý sa ligotal, akoby bol celý uliaty zo zlata. Ba veru aj bol zo zlata, zistil čert, keď sa naňho pozrel zblízka. Rýchlo ako myš sa presunul do zámku bez toho, aby ho uvideli strážne. A keď už stál priamo pred Barónom, požiadal ho, aby ho sprevádzal do pekla. Barón sa rýchlo spamätal a privolal vojakov, ktorí sa vrhli na neznámeho návštevníka. Čertíkovi sa vďaka čarom podarilo zmiznúť a vojaci tak obišli naprázdno. Pokým strážne chránili Baróna, on zatiaľ bojoval s vojakmi. Tí mu ušetrili niekoľko kopancov, no nakoniec sa čertíkovi podarilo vďaka jeho nezvyčajnej čarovnej moci vojakov prebiť. Potom sa vrhol na Baróna, ktorý bol od strachu biely ako stena. Schmatol ho za ruku, pod hrdlo mu dal nožík a rozkázal, aby odvolal strážne aj vojakov. Barón ustráchaný poslúchol, a nielen v tom. Na čertíkov rozkaz mu ukázal truhlicu so zlatom. Zostávalo už len urobiť čary-mary a bol preč, smeroval priamo do pekla. Barónka prechádzala zlatým salónom, vtom sa pred ňou objavil čertík aj s truhlicou zlata. Oči sa jej ligotali spokojnosťou, keď zistila, že čertík splnil úlohu a priniesol veľkú nádielku zlata. Svoj sľub dodržala a odmenila Rohadielka zlatom, ktoré si schoval vo svojej izbe.

Nenechala ho však dlho pozerieť na vrabce na streche a zadala mu ďalšiu skúšku. Teraz žiadala, aby urobil galibu v dome hrnčiara. Ten mal krásnu dcéru a to ju znepokojovalo najviac na svete. V takom významnom postavení, ako mala Barónka, musela byť ona jediná najkrajšia. Nie obyčajná chudera, ktorá vyrastala v biednom domčeku. Poslala teda čertíka už v ten deň do hrnčiarovho domu, aby priviedol dievča, lebo nebolo podľa čertovských zákonov byť takýto pekný. Ešte pred odchodom sa čertík premenil na rúcheho mládenca a ku všetkej paráde aj pekného tátošika zobral

so sebou. Vykračovali si pomalým krokom, no znenazdajky ho prekvapil na ceste známy škriatok.

„Ideš do sveta, čertík, aby si vykonal ďalšie zlo? Či sa ti ešte svedomie nezobudilo, keď chceš do pekla odniesť nevinné dievča? Fúj, fúj, hanba ti,“ odpľul si škriatok a zahatal Rohadielkovi cestu.

Rohadielko sa zastavil a odpovedal: „Hm, veď som ti povedal, že som čert a aby si sa mi do remesla nestaral. Uхни mi z cesty, lebo aj teba do pekla zoberiem.“

„Rohadielko, Rohadielko, tvrdohlavý si, ani kopance ťa neodradia. Len si ty pamätaj, že svedomie ťa onedlo počká, aby sa s tebou osobne porozprávalo.“ Po týchto výčitkách škriatok zmizol a čertík – mládenec zostal sám na kamenistej ceste. Na škriatka už nechcel ani pomyslieť a pobral sa ďalej, až napokon prišiel k hrnčiarovmu domu. Chvíľu stál pri dverách a keď ho uvidel vchádzať do chalúčky, votrel sa za ním. Hrnčiar bol nečakanou návštevou prekvapený, no nestihol ani ústa otvoriť a do chalúčky vošla aj jeho dcéra. Bola taká krásna, že čert zostal v prvom momente ako prikovaný k zemi. Napokon však nabral odvalu.

„Prišiel som po dievča, pán hrnčiar, rovno do pekla ju zavediem.“ Rohadielko mal v úmysle uniesť mladú ženu, ale robustný gazda schytil palicu a razom čerta udrel po hlave. Ten odpadol priamo na zem ako zhnitá slivka. Potom ho odpratal do postele a vyľakaná mladá žena pozerala na pekného šuhaja, čo sa ju pokúšal uniesť.

„Ocko, čo my s týmto nevítaným hosťom budeme robiť, veď je to sám čert, keď ma chcel do pekla uniesť.“

„Budeme ho musieť zabiť, lebo keď sa preberie, bude chcieť splniť to, čo si zaumienil,“ povedal gazda nahnevane. Dcéra Milena však neodtŕhala oči z mládenca a otca poprosila, aby ho predsa len nezabíjal. Bolo jej ho ľúto, bol driečny a neverila, že by bol až taký zlý. On sa ale o chvíľu prebral a oči sa mu stretli s peknou dievčinou. Spomenul si ihneď na svoje poslanie, ale aj na to, ako mu gazda po hlave tresol, preto zostal ležať nehybne na posteli.

„Ach, jaj, hlava ma bolí, akoby som o ňu prišiel,“ zalamentoval.

„Ešte len prídeš, keď sa nestratíš z nášho domu,“ vyhrážal sa gazda, ktorý už do rúk zobral vidly. „Ak odtiaľto neodídeš, poletíš do pekla, ale bez mojej dcéry!“ Dcéra však na veľké prekvapenie začala protestovať.

„Otecko, pozrite sa, jeho tvár je biela, je zranený a z hlavy mu tečie krv.“ Naozaj, palica zanechala čertovi na hlave krvavú stopu po tvrdom údere. Gazda sa nakoniec zľutoval, obmäkčili ho dcérine prosby a mládenca